

Arrest

**nr. 331 020 van 14 augustus 2025
in de zaak RvV X / VIII**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat H. FAUCHER-GAUTHIER *loco* advocaat Mr. H. VAN WALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 15 november 2021 geregistreerd in Bulgarije en op 20 januari 2022 in Oostenrijk in het kader van verzoeken om internationale bescherming. Verzoeker reisde echter door naar België en diende aldaar op 3 februari 2022 wederom een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 april 2022 werd beslist om het verzoek om internationale bescherming in België te behandelen in toepassing van de discretionaire bepalingen uit de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 23 april 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 24 april 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u een Pasjtoense soenniet afkomstig uit het dorp Tarakhel in het district Qarghayi in de provincie Laghman. U ging er tot en met de twaalfde graad naar school maar slaagde niet voor uw nationaal ingangsexamen (kankor).

Uw vader A.(...) M.(...) T.(...) werkte sinds 2010 voor de grenspolitie. Hij werkte er ongeveer vijf jaar voor generaal A.(...) M.(...) T.(...). Na M.(...)'s verkiezing als parlementariër in 2018 nam hij uw vader in dienst als vertrouweling en adviseur, een taak die hij uitvoerde tot de machtsovername door de taliban.

Sinds het jaar 1394 Afghaanse kalender (maart 2015 – maart 2016 Gregoriaanse kalender(GK)) was u actief als sociaal activist en hoofd van de jeugdraad in uw dorp. Na enkele jaren als ondervoorzitter nam u in 1397 (maart 2018 – maart 2018 GK) de leiding over van de jeugdraad. U sprak zich uit voor vrouwenrechten, jongerenrechten, vaccinatie en drugsbestrijding en organiseerde hiervoor bijeenkomsten in uw dorp. Hierdoor werd u gezien als een voorstander van de voormalige overheid.

Uw vaders paternale neef R.(...) N.(...) en diens zoon S.(...) N.(...) waren actief voor de taliban.

In 2018 GK werd R.(...) gedood in de provincie Kunar. Tijdens een nachtelijke raid in 2020 GK werd S.(...)h, de paternale oom van R.(...) of S.(...), gearresteerd door de overheid. Uw paternale oom P.(...) M.(...) kreeg hierop te horen van de taliban dat u beschuldigd werd van het doorgeven van informatie over uw verwanten bij de taliban en dat u uw activiteiten als activist diende stop te zetten. Uw gemeenschapszin was echter te sterk en u hield uw activiteiten aan ondanks de bezwaren van uw oom en uw vader. Enkele maanden later, ongeveer één of twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, vernam u van uw paternale oom dat u nog steeds bedreigd werd. Op aanraden van uw vader besliste u dit keer om het land te verlaten.

Tussen 20 en 25 juli 2021 verliet u Afghanistan en reisde u via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u aankwam op 2 februari 2022 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 3 februari 2022.

Uw vader dook na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 onder. Uw overige gezinsleden verbleven nog enkele maanden in Laghman waarna ze naar het district Behsud nabij de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar reisden en in een huurhuis woonden. Vijf maanden later vonden ze onderdak bij uw maternale oom in de wijk Arzan Qimat in het oosten van de stad Kaboel waar ze nog steeds verblijven. In maart 2023 werd u op de hoogte gebracht van het overlijden van uw vader.

U vreest dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan gedood zal worden door de taliban omwille van het werk van uw vader en omwille van uw eigen activiteiten als sociaal activist in uw regio.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, twee originele badges van de jeugdraad, uw origineel schooldiploma, een originele appreciatiebrief van de directeur van de provinciale raad over uw werk als sociaal activist, een originele appreciatiebrief van een andere jeugdraad van uw regio, een kopie van een foto van u tijdens een cricket- of sporttoernooi, een kopie van een opleidingscertificaat van uw vader, een kopie van een werkbadge van uw vader, een kopie van foto's van uw vader met A.(...) M.(...) T.(...) en ouderen in het dorp, een kopie van een badge van uw vader voor het parlement. U maakte na uw eerste persoonlijk onderhoud een USB-stick over met een videoboodschap van A.(...) M.(...) T.(...) die bevestigt dat A.(...) M.(...) T.(...) voor hem werkzaam was, een kopie van een foto van A.(...) M.(...) T.(...) en twee attesten van het Rode Kruis om vijf of zes bezoeken aan een psycholoog te staven. U legde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS twee nieuwsberichten neer omtrent de dood van een bevriende civiele activist.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde attesten neer van het Rode Kruis waaruit blijkt dat u op 7 juni 2023 en 14 juni 2023 een afspraak had bij een psycholoog en dat u vervolgens wekelijks ging opgevolgd worden. In de attesten wordt echter op geen enkele wijze verduidelijkt met welke problemen u zou kampen of op welke wijze deze een persoonlijk onderhoud in het kader van uw procedure in concreto kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn, noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou zijn. Deze stukken zijn bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U gaf zelf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aan last te hebben van stress en veel vergeten te zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 d.d. 31/05/2023, p. 9), maar dit blijkt geenszins uit enig medisch attest. Bovendien gaf u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u vijf à zes keer naar een dokter ging, die de problemen blijkbaar als opgelost beschouwde daar hij u aanspoorde in het geval van terug opduiken van de problemen opnieuw naar hem te komen (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 d.d. 18/12/2023, p. 2). Tevens bleek tijdens de persoonlijke onderhouds dat u accuraat, concreet en uitgebreid

op de u gestelde vragen kon antwoorden en gaf u aan het einde van beide persoonlijke onderhouds ook aan alle vragen goed begrepen te hebben (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 16).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U slaagde er niet in een vrees voor vervolging aannemelijk te maken omdat uw verklaringen omtrent uw eigen activiteiten als activist, uw problemen met de taliban en de tewerkstelling en het overlijden van uw vader vaag, onwaarschijnlijk en tegenstrijdig waren.

Vooreerst moeten er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen omtrent uw eigen werkzaamheden als activist in Afghanistan. U beweerde dat u eerst ondervoorzitter en vervolgens voorzitter was van de jeugdraad in uw dorp en dat u hiervoor bijeenkomsten organiseerde omtrent vrouwenrechten, vaccinatie en onderwijs (CGVS 1, p. 5, 7, 10, 11). U verklaarde dat u voor uw aanwijzing als ondervoorzitter de taskara's nodig had van tien leden (CGVS 1, p. 10). Opmerkelijk genoeg gaf u, weinig consistent met deze verklaring over uw aanstelling maar veel zeggend over het belang van de jeugdraad, aan dat de jeugdraad slechts bestond uit twee leden: u en de voorzitter Samiullah Tarakhel (CGVS 1, p. 10). Uw verklaringen over de concrete activiteiten die u uitvoerde waren voorts vaag en zelfs tegenstrijdig. Vooral uw bewering dat jullie vrouwenrechten hoog in het vaandel droegen en hiertoe bijeenkomsten organiseerden om de noden van lokale vrouwen door te geven aan de overheid kon u geenszins hard maken. U gaf in eerste instantie aan dat u voor het laatst een vrouwenbijeenkomst organiseerde in het jaar 2020 (CGVS 1, p. 11) terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zei dat u ongeveer drie maanden voor uw vertrek, eind juli 2021 (CGVS 1, p. 4), nog een vrouwenbijeenkomst organiseerde (CGVS 2, p. 8). Geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid gaf u aan dat u veel activiteiten organiseerde en u zich de exacte data niet herinnert (CGVS 2, p. 14). U verwees tevens naar mentale problemen omwille van een incident met uw vader, waar evenwel geen geloof aan kan worden gehecht (zie infra). U werd echter niet gevraagd naar exacte data maar een inschatting te geven van de laatste bijeenkomst die u organiseerde, een gebeurtenis die u als organisator en voorzitter van de jeugdraad toch op zijn minst coherent zou moeten kunnen situeren in de tijd. Dat u hier niet in slaagde doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden rol bij en aanwezigheid op deze evenementen. U werd voorts gevraagd om van A tot Z uit de doeken te doen hoe u een vrouwenrechtencampagne of bijeenkomst organiseerde maar kwam niet verder dan de uitleg dat u borden kreeg van NGO's waarop het programma stond en het uw job was om vrouwen samen te krijgen (CGVS 2, p. 8). U kon echter geen één voorbeeld geven van een organisatie die in Afghanistan actief was in vrouwenrechten (CGVS 2, p. 8). Sterker nog, gevraagd naar voorbeelden van vrouwelijke vrouwenrechtenactivisten kon u slechts één naam opnoemen, M.(...) S.(...) uit Laghman (CGVS 2, p. 8), over wie u vervolgens geen enkele informatie kon geven en waarvan u vermoedelijk de verkeerde voornaam gaf (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Nog frappanter hierbij is de vaststelling dat u van de twintig of dertig aanwezige vrouwen op deze bijeenkomst, nochtans allen van uw eigen dorp, geen enkele bij naam kon noemen (CGVS 1, p. 11).

Zeker in het licht van uw beweerde kerntaak, het bijeenbrengen van deze vrouwen, kan hoegenaamd niet worden ingezien dat u geen enkele naam kon geven. Dat u in Afghanistan ook maar iets te maken had met vrouwenrechten maakte u dan ook geenszins aannemelijk. Daar u de organisatie van bijeenkomsten voor vrouwenrechten als één van uw kerntaken beschreef, ondermijnt deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de jeugdraad sterk.

Meer algemeen kon u zelfs niet bij benadering inschatten hoeveel evenementen u organiseerde in Afghanistan (CGVS 2, p. 7). U legde ter staving van uw activiteiten twee certificaten neer van de hand van een andere jongerenorganisatie (CGVS 2, p. 10), twee badges en één foto waarop u – in het gezelschap van 23 andere Afghaanse jongens/mannen – een lintje vasthoudt dat wordt doorgeknipt. Wat betreft de certificaten en badges, die gelet op de povere kwaliteit het gevolg lijken van enig knip- en plakwerk, moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) waaruit blijkt dat

in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uit de foto blijkt hoogstens dat u aanwezig was op een activiteit waar een lint werd doorgeknipt.

Uit het voorgaande moet geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw concrete rol bij en activiteiten voor een jeugdtraid in Afghanistan. Dit ondermijnt reeds danig de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de neven van uw vader omdat u uw werk als sociaal activist uitdrukkelijk als één van de oorzaken van hun beschuldigingen opwierp (CGVS 1, p. 9).

Uw verklaringen omtrent deze bedreigingen overtuigden op zich ook allermint. Zo kon u over geen van beide bedreigingen, één eind 2020 en één kort voor uw vertrek in juli 2021, verduidelijken op welke wijze uw oom de boodschap kreeg dat u verantwoordelijk werd geacht voor de arrestatie van de paternale oom van de N.(...)'s en dat u uw activiteiten diende stop te zetten (CGVS 1, p. 15). Dergelijke vaagheid omtrent een kernelement in uw relaas is uiteraard nefast voor de geloofwaardigheid ervan. U staat immers nog steeds in contact met uw familie in Afghanistan (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 3) waardoor u zich ook na uw vertrek nog kon informeren hieromtrent. U wist evenmin welk gevolg er zou gegeven worden aan een eventuele weigering van u om aan deze eis te voldoen en u informeerde zich hierover op geen enkel moment bij uw oom (CGVS 1, p. 14). Dit is gezien de Afghaanse context, waarin bedreigingen door de taliban toch als ernstig mogen beschouwd worden, allesbehalve plausibel te noemen.

U gaf tevens vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen over jullie reactie op de bedreigingen. U ging na de eerste dreiging gewoon door met uw activiteiten en de enige maatregel die u nam was zich 's nachts minder naar buiten te begeven (CGVS 1, p. 15). Gelet op uw gebrek aan kennis over de concrete bedreiging is het frappant dat u zo weinig ondernam om in uw eigen veiligheid te voorzien en zelfs doorging met uw activiteiten zoals weleer. Nochtans woont uw maternale oom reeds jaren in Kaboel, waar hij intussen onderdak zou verschaffen aan uw familie (CGVS 2, p. 14) waaruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat u bij hem terecht kon in het geval van dergelijke bedreigingen door de taliban. U gaf ook aan dat uw maternale oom welgesteld is en jullie ondersteunt (CGVS 1, p. 16). U trachtte evenmin om te onderhandelen met de neven van uw vader (CGVS 1, p. 14) al verklaarde u even later dat u wel naar de maliks was gegaan maar dat deze toch niets konden doen (CGVS 1, p. 20) hetgeen u direct weer tegensprak door te zeggen dat u aan de maliks niets had gezegd over de doodsb bedreigingen (CGVS 1, p. 20). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u toch terug aan dat u het probleem met de maliks besprak en deed u zelfs uitschijnen dat zij het met de neven van uw vader bespraken, zij het op een moment dat u niet kon situeren (CGVS 2, p. 13). Deze wankel, volatiele en vage verklaringen over uw reactie op de bedreigingen overtuigen geenszins. Aangezien u overigens zelf aangaf dat iedereen in het dorp op de hoogte was van de banden tussen de neven van uw vader en de taliban (CGVS 1, p. 13) is het niet ernstig dat de neven enkel u en uw familie verantwoordelijk achtten voor de arrestatie van hun paternale oom en niemand anders in het dorp op gelijkaardige wijze beschuldigden (CGVS 2, p. 13).

De ongeloofwaardigheid van enige vrees ten aanzien van de neven van uw vader blijkt tevens uit de vaststelling dat u amper informatie kon verschaffen over deze personen, hoewel het dus uw eigen familieleden/verwanten betreft. Ze zouden geruime tijd in Pakistan hebben geleefd en daar naar een madrassa zijn gegaan maar waar in Pakistan S.(...) naar een madrassa ging (CGVS 2, p. 15) of hoe vaak de N.(...)'s terugkeerden naar hun familieleden in Afghanistan kon u niet zeggen (CGVS 1, p. 13). Wat hun vader precies deed als hoofd van de "red unit" van de taliban (CGVS 1, p. 12), met wie S.(...) samenwerkte (CGVS 2, p. 11), wat een andere oom van S.(...) deed van werk in de regio (CGVS 2, p. 12), ook op deze vragen bleef u het antwoord schuldig. Nog frappanter is de vaststelling dat u niet weet wie van de taliban behalve S.(...) momenteel aan de macht is in uw regio (CGVS 2, p. 11), dat u de naam niet kent van S.(...)'s vrouw, noch of hij kinderen heeft (CGVS 2, p. 15) noch of S.(...)'s familie waaronder zijn andere broer Abid al dan niet nog in het dorp wonen (CGVS 2, p. 11, 15). Uw eigen paternale oom P.(...) M.(...) woont nochtans nog steeds in uw dorp waardoor u zich bij hem kon informeren over deze elementen (CGVS 2, p. 11). Uw klaarblijkelijke desinteresse in uw belagers is onmogelijk in overeenstemming te brengen met de aanwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging.

Uit het geheel van voorgaande vaststellingen moet dan ook geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de bedreigingen van de neven van uw vader.

Er weze nog opgemerkt dat zelfs indien wordt aangenomen dat u enige activiteiten uitvoerde voor een jeugdorganisatie in uw regio, weliswaar in een minder prominente rol en minder gevoelige thema's behandelend dan degene die u zichzelf aanmat, uit niets blijkt dat u louter omwille van dergelijke activiteiten een risico zou lopen op vervolging. U gaf immers zelf aan dat uw collega-voorzitter S.(...) T.(...) nog in het dorp verbleef en daar werkte als ingenieur voor een bedrijf (CGVS 1, p. 7, 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u plotsklaps aan dat S.(...) toch ook problemen ondervond met de taliban maar met wie of hoe kon u op generlei wijze verder duiden (CGVS 2, p. 10) waardoor hier hoegenaamd geen geloof aan kan worden gehecht. U legde tevens twee artikels neer over een gedode burgeractivist die meegenomen werd in het gezelschap van enkele anderen maar wie van de taliban hem meenam of in wiens gezelschap hij vertoefde op het moment van zijn ontvoering kon u wederom niet zeggen, net zomin als wat er met zijn ondervoorzitter gebeurde (CGVS 2, p. 2, 3). Over de verblijfplaats en het lot van een andere

medewerker van uw jeugdraad, A.(...) T.(...), en andere leden van jeugdleden uit uw regio informeerde u zich ook niet (CGVS 2, p. 7, 9), een zoveelste tegenindicatie van enige actuele vrees voor vervolging in uw hoofde ten gevolge van deze beweerde activiteiten.

Wat betreft de tewerkstelling van uw vader voor A.(...) M.(...) T.(...) moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw familiale band met de persoon van wie u documenten en foto's neerlegt onomstotelijk aan te tonen. Integendeel, de enige indicatie die u geeft dat deze man uw vader is, is de vermelding op uw schooldiploma en (kopie van uw) taskara van de naam A.(...) M.(...)n. Zoals hierboven reeds aangehaald is de betrouwbaarheid van dergelijke documenten bijzonder relatief. Het verbaast tevens dat u tal van foto's van uw vader wist neer te leggen, en zelfs een videogetuigenis van de generaal A.(...) M.(...) T.(...) die bevestigt dat een A.(...) M.(...)n T.(...) in dienst was bij hem, maar geen enkele foto van jullie beiden samen kon terugvinden. U bleef verder bijzonder vaag over de concrete verantwoordelijkheden van uw vader (CGVS 1, p. 5) en gevraagd om de personen te benoemen met wie hij op de neergelegde foto's staat, herkende u enkel een paternale oom van A.(...) M.(...) en een dorpshef (CGVS 1, p. 7-8). U vermeldde dat A.(...) M.(...) behalve uw vader nog twee adviseurs had, kon er vervolgens slechts één bij naam noemen en wist over deze adviseur niet waar hij zich bevindt, noch wat er met de andere adviseur gebeurde na de machtsovername (CGVS 2, p. 6). U kende nog twee medewerkers bij naam maar kon opnieuw niet zeggen wat er met één van hen gebeurde na de machtsovername (CGVS 2, p. 6). Deze eerder beperkte verklaringen omtrent het werk van uw vader, nochtans ook een kernelement in uw verzoek om internationale bescherming, maken dat er toch gerede twijfel ontstaat omtrent uw familiale band met de A.(...) M.(...)n T.(...) van wie u documenten neerlegt.

Wat er ook van zij, uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF of overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw vader zou hebben gekend of zou dienen te vrezen. U stelde dat uw vader na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 diende onder te duiken en dat u in maart 2023 door uw oom op de hoogte werd gebracht van uw vaders overlijden een week eerder (CGVS 1, p. 3, 9). Noch over de plaatsen waar uw vader onderdook, noch over zijn overlijden kon u echter ook maar enige verdere informatie geven (CGVS 1, p. 16, 17). Zo wist u niet eens hoe vaak uw vader nog op bezoek kwam bij uw familie in Nangarhar en Kaboel, wanneer zijn werkgever A.(...) M.(...) naar Iran ging, of waarom uw vader hem niet vergezelde (CGVS 1, p. 17-18). Ook na uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS trachtte u niet om meer informatie te bekomen over het overlijden van uw vader (CGVS 2, p. 4) waardoor u zijn overlijden allerminst aannemelijk heeft gemaakt. U zei tevens dat uw moeder niet op de hoogte is van het overlijden van uw vader en dat u eigenlijk niet van plan bent om haar hierover te informeren omdat ze hartpatiënt is (CGVS 1, p. 17). Dit kan niet als ernstig worden beschouwd. Zelfs indien uw moeder werkelijk met hartproblemen kampt, mag toch verwacht worden dat u haar niet in een permanente staat van onzekerheid zou laten verkeren en op zijn minst een plan zou hebben om haar op de hoogte te brengen van dit droevige nieuws. Er werd echter na uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS een facebookaccount teruggevonden onder de naam "M.(...)n T.(...)" waar op 2 augustus 2023 nog een foto werd geplaatst van uw vader, gelinkt door A.(...) M.(...) T.(...) – die volgens u nochtans op de hoogte is van het overlijden van uw vader (CGVS 2, p. 4). Dit is een bijzonder sterke indicatie dat uw vader wel degelijk nog in leven is en zich naar alle waarschijnlijkheid nog in Afghanistan bevindt zonder noemenswaardige problemen. Dit bleek overigens ook reeds uit het feit dat A.(...) M.(...) T.(...) wel een videoboodschap insprak om te bevestigen dat A.(...) M.(...)n T.(...) bij hem in dienst was maar – nog los van het feit dat hij u niet vermeldt – met geen woord spreekt over diens overlijden of enige concrete problemen. Ook op zijn facebookaccount meldt A.(...) M.(...) overigens niets over een overlijden van A.(...) M.(...)n terwijl uit nazicht van zijn account blijkt dat hij dit frequent deed voor notabelen en medewerkers uit Laghman zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging en de huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden of voor de voormalige overheid werkten in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF en de voormalige overheid waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde

aannemelijk te maken. Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

De overige neergelegde documenten omtrent A.(...) M.(...)n T.(...)s werk veranderen bovenstaande vaststellingen niet, enerzijds gelet op bovenstaande informatie omtrent de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten maar anderzijds ook omdat deze tewerkstelling op zich niet ter discussie wordt gesteld.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap.

IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel

48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke

schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties

tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van

Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop

mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Voor zover uw advocaat hierbij verwijst naar uw visie op mensenrechten hetgeen zou blijken uit uw beweerde activiteiten hieromtrent in Afghanistan (CGVS 1, p. 21) moet er op worden gewezen dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze activiteiten zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een beoordelingsfout aan.

Volgens verzoeker werd door de verwerende partij te weinig onderzoek gevoerd naar de notie 'politieke overtuiging', omdat tijdens zijn persoonlijk onderhoud gebleken was dat hij duidelijk standpunt had ingenomen over bepaalde thema's, zoals vrouwenrechten en polio vaccinatie, en zich kritisch opstelde ten opzichte van de Taliban. Verzoeker is namelijk van oordeel dat zijn uitspraken getuigen van een politieke overtuiging en dat dit niet werd onderzocht. Hierbij wijst verzoeker op artikel 48/3, §§4 en 5 van de vreemdelingenwet en op de ruime interpretatie van deze begrippen door het Hof van Justitie in zijn arrest van 21 september 2023. Verzoeker stelt dat zijn meningen en opvattingen als politieke overtuiging moeten worden gekwalificeerd en dat er een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt van het risico omwille van deze politieke overtuiging.

Verzoeker meent dat het risico voor mensen die zich kritisch uitlaten ten opzichte van het beleid van de Taliban werd gedocumenteerd, waarbij hij verwijst naar een rapport van het Amerikaanse Ministerie van

Buitenlandse Zaken uit 2022, dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3) en waarin het verbod op kritiek ten aanzien van het beleid van de Taliban wordt toegelicht. Daarnaast blijkt volgens verzoeker uit een rapport van Amnesty International dat het uiten van kritiek op de Taliban op sociale media ook aanleiding kan geven tot onderdrukking (Verzoekschrift, bijlage 4). Naar het oordeel van verzoeker werd geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar dit risico op vervolging omwille van de geuite meningen, die volgens hem deel uitmaken van zijn identiteit en waarvan niet mag worden verwacht dat hij deze zou opgeven om aan vervolging te ontsnappen.

Naar aanleiding van de overwegingen uit de bestreden beslissing waarbij geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn activisme, brengt hij zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in herinnering. Uit deze verklaringen blijkt, zo stelt verzoeker, dat hij de activiteiten van de Jeugdraad beschreef, de officiële naam opgaf, bijzonder gedetailleerd getuigde over zijn beslissing om zich aan te sluiten en het rekruteringsproces beschreef. Tevens wijst verzoeker erop dat hij uitlegde hoe de Jeugdraad in elkaar zat en hoe hij er uiteindelijk het hoofd van werd. Inzake de opmerking van de commissaris-generaal dat de Raad slechts uit twee leden zou bestaan, meent verzoeker dat zijn verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd omdat hij aangaf dat er twee personen aan de leiding stonden, maar dat er ook gewone leden betrokken waren. Verzoeker beweert dat de verwerende partij de lat te hoog legt bij de beoordeling van zijn verklaringen over de activiteiten die hij organiseerde, over de frequentie van de bijeenkomsten en de data, te meer omdat verzoeker aangaf dat hij door psychische problemen werd geplaagd. Verzoeker haalt in dit verband het document 'Beyond Proof' van het UNHCR van 2013 aan waarin de werking van het menselijke geheugen wordt besproken. Verzoeker stelt dat hij over de inhoud van zijn activisme wel voldoende kon vertellen, maar dat de verwerende partij deze op een subjectieve wijze en vanuit een Westerse visie had geïnterpreteerd zonder rekening te houden met de specifieke Afghaanse context waarin zijn activisme plaatsvond. Zo brengt verzoeker zijn verklaringen over de bijeenkomsten in verband met vrouwenrechten en de organisatie van polio-vaccinatiecampagnes in herinnering die volgens hem afdoende aantonen dat hij als activist werkzaam was in Afghanistan.

Wat de opmerking van de verwerende partij betreft dat zijn partner in de Jeugdraad, S. T., nog steeds in Afghanistan woont, waardoor het risico op vervolging in hoofdzaak van verzoeker in twijfel wordt getrokken, stelt verzoeker dat verschillende factoren meespelen bij de beoordeling van het risico waarbij ook de tewerkstelling van verzoekers vader essentieel is en waardoor zijn situatie niet kan worden vergeleken met deze van S. T.

De vervolging van mensenrechtenactivisten zoals verzoeker, wordt beschreven in de EUAA Country Guidance Afghanistan van 2023 die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 5) en de tactieken die de Taliban gebruiken tegen mensenrechtenactivisten. Hieruit leidt verzoeker af dat er sprake is van een risico op vervolging.

Met betrekking tot het tweede aspect van zijn relaas, met name de tewerkstelling van zijn vader bij de grenspolitie en als adviseur van parlementariër A. M. T. V, gaat verzoeker in op de overweging uit de bestreden beslissing dat hij de familiale band met zijn vader niet 'onomstotelijk' wist aan te tonen. Verzoeker is van oordeel dat de neergelegde documenten en foto's, in samenhang met zijn overtuigende verklaringen, wel een voldoende bewijs vormen. Hij verwijst hierbij in zijn middel naar zijn verklaringen over de tewerkstelling van zijn vader, over de plaats van deze tewerkstelling, over de werkgever van zijn vader, de inhoud van diens werk en hoe zijn vader aan dit werk was geraakt. Verzoeker stelt dat hij ook namen kon noemen van andere parlementsleden en hij de foto's kon beschrijven. Tenslotte stipt hij ook aan dat hij de plaats kende waar de werkgever van zijn vader thans verblijft en waar diens familieleden verblijven. Verzoeker stelt dat hij een bijzonder uitgebreide kennis had over het werk van zijn vader en dat de verwerende partij hieraan voorbijgaat. Verzoeker brengt ook in herinnering dat het overlijden van zijn vader plaatsvond na zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij zich enkel kan baseren op de informatie die hem werd doorgegeven waarbij details werden weggelaten.

Verzoeker is van oordeel dat, indien aangenomen kan worden dat zijn vader effectief als adviseur van een parlementariër heeft gewerkt, er in zijn hoofdzaak wel degelijk een gedocumenteerd risico op vervolging bestaat omwille van zijn hoedanigheid van familielid van een voormalige ANSF-medewerker. Verzoeker citeert hierbij uit de EUAA Country Focus Afghanistan van december 2023 en stelt dat er zich regelmatig incidenten voordoen waarbij familieleden van voormalig ANSF-personeel het slachtoffer worden en dat dit ook wordt bevestigd door oudere landeninformatie. Uit het EUAA rapport Targeting of Individuals van augustus 2022 leidt verzoeker af dat de Taliban hun doelwitten sinds de machtsovername gemakkelijk kunnen identificeren en dat ook familieleden onder druk gezet kunnen worden. Nog volgens verzoeker worden in het rapport van UNAMA van juli 2022 heel wat gevallen van buitengerechtelijke executies en willekeurige aanhoudingen vermeld, waarbij ook familieleden van medewerkers van de voormalige overheid het slachtoffer werden. Een rapport van OSAR, zo stelt verzoeker, weerhoudt medewerkers van de voormalige overheid als een risicoprofiel en dit wordt naar het oordeel van verzoeker bevestigd in een blogpost van de Afghanistan expert T. RUTTIG. Op basis van een rapport van ASYLOS van augustus 2023

en informatie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2023 besluit verzoeker dat een vermoeden van samenwerking met of sympathie voor de voormalige Afghaanse overheid kan volstaan om een risico te lopen om vervolgd te worden. Het disproportionele en arbitraire karakter van de represailles van de taliban blijken volgens verzoeker uit een rapport van het Oostenrijkse ACCORD. Verzoeker besluit dat er wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn profiel en de link van zijn vader met de voormalige Afghaanse overheid.

Met betrekking tot de bedreigingen aan zijn adres, stelt verzoeker dat een toekomstgerichte beoordeling moet worden gemaakt van dit risico, maar dat ook dient te worden gekeken naar zijn verklaringen over de ondergane bedreigingen, waarbij hij uittreksels citeert uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal. Naar aanleiding van de vaststelling dat hij zijn 'activisme' verderzette, ondanks het advies van zijn vader, herhaalt verzoeker dat er voortdurend bedreigingen werden geuit en dat hij het verderzetten van zijn activiteiten belangrijker vond dan zijn angstgevoelens. Bovendien, zo oppert verzoeker, nam hij wel degelijk voorzorgsmaatregelen doordat hij 's nachts thuis bleef en meestal bij zijn tante verbleef. Verzoeker acht ook het verwijt onterecht dat hij weinig informatie kon verstrekken over de talibanleden die hem bedreigden omdat hij hierover naar zijn mening voldoende elementen heeft aangeleverd. Tenslotte wijst verzoeker erop dat zijn familie verdere voorzorgsmaatregelen nam door naar Kabul te verhuizen.

Wat zijn 'verwestering' betreft, leidt verzoeker uit de rechtspraak van de Raad af dat niet voor alle Afghanen die vanuit het Westen terugkeren en die onder het profiel van toegeschreven verwestering vallen, een gegronde vrees voor vervolging aangenomen kan worden, maar dat dit afhangt van individuele factoren, onder andere het vermogen *'to play the game'*. Aan de hand van de rechtspraak van de Raad brengt verzoeker in herinnering dat bij de beoordeling van de vrees voor vervolging de leeftijd van de betrokkene, de vraag waar hij zijn vormende jaren heeft doorgebracht, de duur van het verblijf in België en integratie-elementen een rol spelen. Daarnaast moet worden nagegaan in hoeverre de betrokkene zich bepaalde westerse waarden heeft eigengemaakt, en bepaalde ethische principes inzake vrijheid, gelijkheid, respect en verdraagzaamheid heeft verinnerlijkt.

Toegepast op zijn individuele situatie oppert verzoeker dat hij al bijna drie jaar geen voeling meer heeft met de Afghaanse maatschappij zoals die er vandaag de dag uit ziet. Hij stelt dat hij geen recente ervaring heeft met de Afghaanse traditionele manier van leven en Afghanistan, hoewel hij er uitgesproken meningen op na houdt betreffende essentiële kwesties binnen de Afghaanse samenleving, zoals vrouwenrechten, terwijl de vrouwenrechten sinds de machtsovername tot niets herleid zijn. Verzoeker meent dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan in de onmogelijkheid zal verkeren om zijn mening volop te uiten zoals hij dit in België gewend is. De mentaliteitsverandering zal zich bij verzoeker nog verdiepen, zo stelt hij, omdat hij de westerse waarden nog verder zal internaliseren en bijgevolg niet meer in de mogelijkheid zal verkeren *'to play the game'*. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd bevraagd over het aspect 'verwestering', hoewel uit zijn verklaringen blijkt dat hij reeds 'verwesterd' was toen hij nog in Afghanistan verbleef.

Daarnaast wijst verzoeker op zijn rurale afkomst uit de provincie Nangarhar, waar tradities nog een grote rol spelen. In dit verband haalt verzoeker een arrest aan van de Raad van januari 2023 dat betrekking heeft op de provincie Nangarhar, waarin gewezen wordt op de aanwezigheid van gewapende groeperingen zoals ISKP, waardoor het risico voor Afghanen die zich identificeren met Westerse waarden wordt vergroot. Op basis van een reeks cumulatieve risicoverhogende factoren besluit verzoeker dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Op 16 april 2025 heeft de verwerende partij een aanvullende nota overgemaakt waarbij de landeninformatie wordt *geüpdatet*. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf
EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf

2.2.2. Verzoeker maakte op 23 april 2025 een aanvullende nota over aan de Raad waarbij hij een aantal bijkomende elementen wil toevoegen die betrekking hebben op het aspect 'verwestering'. Hij voegt hierbij zijn arbeidsovereenkomst van 22 februari 2022 als schoonmaakhulp, een ongedateerde getuigenis van zijn leraar Frans met een kopie van haar identiteitskaart en een document van 9 april 2025 dat zijn aanwezigheid bij de activiteiten van vzw Interra bevestigt (Aanvullende nota verzoeker I, 23 april 2025, bijlagen 1 tot 3).

Daarnaast bespreekt verzoeker de gegronde vrees voor vervolging voor bepaalde Afghansen die terugkeren vanuit Europa op basis van de EUAA Country Guidance van mei 2024 en stelt hij dat de Taliban de zogeheten Moraliteitswet zeer strikt toepast. Verzoeker besluit dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zich zal onderwerpen aan de zeer strikte regels van de Taliban. Door toedoen van zijn relaties en contacten in de Belgische maatschappij, zo vervolgt verzoeker, heeft hij zich waarden eigengemaakt die zijn mentaliteit volledig hebben veranderd.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker wederom een aanvullende nota neer waarbij hij een attest van zijn inburgeringstraject bij het Rode Kruis van 4 augustus 2022 en foto's van verzoeker in het gezelschap van een jonge vrouw (Aanvullende nota verzoeker II, 24 april 2025, bijlagen 1 en 2).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde

landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967"*. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van Pashtoun-origine is en afkomstig is uit het Qarghayi-district in de provincie Laghman (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 24 maart 2022, persoonsgegevens). Verzoeker verklaarde dat hij vreest gedood te worden door de taliban omdat hij sinds 2015 sociaal activist was en aan het hoofd stond van een jongerenbeweging, en zijn vader bovendien werkte voor een parlementair (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 17 november 2022). Meer bepaald de paternale neven van verzoeker, die gelieerd zouden zijn aan de taliban, verdachten hem ervan informatie door te geven aan de voormalige overheid (*Ibid.*). Omwille van de bedreigingen van de taliban vertrok verzoeker uit Afghanistan, terwijl zijn vader onderdook, later naar Jalalabad verhuisde en daarna naar Kabul (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 31 mei 2023, p. 9). Zijn vader zou nadien gedood zijn (*Ibid.*).

5.1.3. Om in aanmerking te komen voor internationale bescherming op basis van het profiel van mensenrechtenactivist, is het uiteraard cruciaal dat het voorgehouden profiel geloofwaardig kan worden geacht. Verzoeker bespreekt in zijn middel de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' uit het Vluchtelingenverdrag, en haalt landeninformatie aan waaruit blijkt dat activisten die zich kritisch opstellen vervolging riskeren in Afghanistan, maar hij gaat er hierbij kennelijk aan voorbij dat zijn voorgehouden 'sociale activisme' helemaal niet geloofwaardig wordt geacht, waardoor hij zich niet kan beroepen op het voorgehouden risicoprofiel.

5.1.4. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat verzoeker bij het afleggen van zijn initiële verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij in Afghanistan "student" was, waarbij hij verder specificeerde dat hij hielp bij de landbouw "op ons land" (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 24 maart 2022, persoonsgegevens). Hij maakte op dat ogenblik geen melding van enige activiteit voor de jeugdraad. Enkele maanden later verklaarde verzoeker echter dat hij sinds 2015 als activist voor een jongerenraad actief was (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 17 november 2022). Ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud zette verzoeker uiteen dat hij sinds 2015 (1394 volgens de Afghaanse kalender) twee keer deelnam aan het toegangsexamen voor de universiteit, maar niet het onderwerp van zijn voorkeur kreeg, en bijgevolg niet verder studeerde (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 31 mei 2023, p. 10). Verzoeker verklaarde sinds 2015 actief te zijn bij de 'Tarakhel Volunteer Council', een organisatie die volgens verzoeker activiteiten organiseerde die betrekking hadden op sport, onderwijs, vrouwenrechten en volksgezondheid (*Ibid.*, p. 9-11) en zou in 2018 (1397 volgens Afghaanse kalender) het hoofd geworden zijn van deze organisatie tot aan zijn vertrek uit Afghanistan (*Ibid.*, p. 7). Bijgevolg rijst eerst en vooral de vraag waarom verzoeker zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in 2022 uitgaf als 'student' terwijl hij, indien zijn verklaringen over zijn profiel aannemelijk zouden zijn, al lang geen student meer was en hij voor zijn vertrek de voorzitter was van de jongerenraad in zijn regio.

5.1.5. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij gedetailleerde verklaringen had afgelegd over de organisatie van de jeugdraad en over de activiteiten die plaatsvonden, maar dit wordt niet ondersteund door de gegevens uit het administratief dossier. De commissaris-generaal plaatst in zijn beslissing immers grote vraagtekens bij verzoekers voorgehouden maatschappelijke activisme. Zo blijkt de jongerenraad 'officieel' slechts uit twee personen bestaan te hebben, met name verzoeker en S. T. (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 31 mei 2023, p. 10). Verzoeker bleef bijzonder vaag over de frequentie van de

activiteiten van de jongerenraad en verklaarde dat hij 6 à 7 keer activiteiten had georganiseerd ter promotie van vrouwenrechten (*Ibid.*, p. 11), maar hij had hiervan geen enkel begin van bewijs (*Ibid.*, p. 11) en kon evenmin concreet toelichten welke informatie hij verspreidde. Hij bleek inhoudelijk niet op de hoogte en kon ook geen enkele Afghaanse vrouwenrechtenorganisatie noemen (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 18 december 2023, p. 8) en slechts één vrouwelijke activiste uit de provincie Laghman. Hij kon over deze lokale activiste geen nuttige informatie verstrekken, terwijl deze blijkens de beschikbare landeninformatie toch mediabelangstelling had gekregen (AD, stuk 6, Landeninformatie, UNAMA artikel vrouwenrechten Laghman, 31 maart 2015). Uit zijn verklaringen blijkt dat de NGO's "*hun eigen persoon hadden*" om de informatie te verspreiden en dat zijn taak er enkel in zou hebben bestaan om de vrouwen samen te krijgen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 18 december 2023, p. 8). De rol van verzoeker in het kader van de activiteiten, indien deze al aannemelijk zou worden geacht, is dus uiterst beperkt. Vreemd genoeg kon verzoeker zelfs geen enkele naam noemen van de 30-tal vrouwen die aanwezig zouden zijn geweest op de activiteiten, hoewel hij ze kende en ze allen uit zijn dorp kwamen (*Ibid.*, p. 11). Bovendien verklaarde hij aanvankelijk dat de laatste activiteit met betrekking tot vrouwenrechten in 2020 georganiseerd werd (*Ibid.*), terwijl hij later stelde dat hij de laatste vergadering over vrouwenrechten een drietal maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben georganiseerd (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 18 december 2023, p. 8). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij de lat te hoog legt door te verlangen dat verzoeker precieze data zou opgeven waarop de activiteiten plaatsvonden. Aangezien verzoeker verklaarde de voorzitter te zijn van de jongerenraad, mag redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij een helder overzicht kan bieden van de verschillende activiteiten die in de schoot van zijn organisatie op touw werden gezet en dat hij de activiteiten rond vrouwenrechten concreet kan toelichten. Door in zijn middel andersluidende conclusies te verbinden aan enkele van zijn verklaringen uit zijn interviews slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de weigeringsbeslissing niet deugdelijk gemotiveerd zou zijn. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Als bewijs van zijn sociaal activisme legde verzoeker twee zogenaamd originele badges neer van de jeugdraad, twee certificaten van een andere jongerenorganisatie en een foto waarop verzoeker samen met andere jongeren is afgebeeld (AD, stuk 5, Documenten, badges vz jeugdraad; certificaten; foto). Het blijkt echter te gaan om amateuristisch geproduceerde gelamineerde blauwe kaartjes waarop een foto is aangebracht, maar waarop voor het overige precies dezelfde gegevens zijn afgedrukt, behoudens de datum. Uit de beschikbare landeninformatie waarvan in de bestreden beslissing de online-vindplaats wordt opgenomen, blijkt bovendien dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten uiterst gering is omdat nagenoeg alle Afghaanse documenten vervalst worden. Uit de foto kunnen geenszins de omstandigheden worden afgeleid waarin deze werd genomen, zodat deze ook niet kan gelden als een begin van bewijs van het beweerde activisme.

De commissaris-generaal merkte in zijn beslissing terecht op dat de door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van zijn voorgehouden maatschappelijk activisme sterk gerelativeerd dient te worden omdat S. T., die luidens de verklaringen van verzoeker zelfs de voorkeur genoot van de dorpsouderen om voorzitter te worden omwille van zijn profiel (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 31 mei 2023, p. 10), nog steeds in Afghanistan in het dorp verblijft, weliswaar met zijn activisme is gestopt, en daar als ingenieur voor een privé-bouwbedrijf werkt (*Ibid.*, p. 7; p. 18). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker plots dat hij contact had gehad met S. T. en dat die wel problemen zou kennen, maar hij kon deze problemen totaal niet specificeren (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 18 december 2023, p. 10).

Verzoeker houdt in zijn middel op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie een pleidooi voor een ruime interpretatie van de begrippen uit artikel 48/3, §§4 en 5 van de vreemdelingenwet, maar uit het geheel van wat voorafgaat dient te worden geconcludeerd dat verzoekers profiel als 'sociaal activist' volstrekt onaannemelijk is. Bijgevolg kan noch de door verzoeker aangehaalde landeninformatie, noch de notie 'politieke overtuiging' aangrijpen om een behoefte aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Er kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de bedreigingen die verzoeker zou hebben ontvangen vanwege de taliban omwille van zijn voorgehouden 'sociaal activisme'. Verzoeker zou in 2020 bedreigd zijn ingevolge raids op het huis van de familie van S., die gelieerd waren aan de taliban, omdat hij ervan verdacht werd informatie te hebben doorgegeven aan de overheid (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 18 december 2023, p. 12-13). Verzoeker had echter verklaard dat iedereen in het dorp wist dat de familie van S. aan de taliban gelieerd was en kan dus niet verhelderen waarom hij, en niemand anders in het dorp er precies van verdacht werd informatie aan de overheid te hebben doorgegeven (*Ibid.*, p. 13). Bovendien verklaarde verzoeker dat S., zijn collega bij de jongerenraad, hem geruststelde omdat iedereen bedreigingen kreeg (*Ibid.*, p. 14), waardoor het weinig aannemelijk is dat verzoeker als enige

onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban omwille van zijn voorgehouden overheidsgezinde profiel.

5.1.6. Daarnaast haalde verzoeker aan dat zijn vader sinds 2010 voor de grenspolitie zou hebben gewerkt en na de parlementsverkiezingen van 2018 tot aan de machtsovername als assistent van parlementair A. M.(...) T.(...) (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 31 mei 2023, p. 4). De commissaris-generaal trekt in de bestreden beslissing de familieband tussen verzoeker en de persoon die op de neergelegde foto's (AD, stuk 5, Documenten, 8 foto's werk vader) is afgebeeld in twijfel omdat er geen enkele foto is waarop verzoeker samen met deze persoon is afgebeeld. Bovendien blijkt verzoeker nauwelijks te weten welke andere personen op de neergelegde foto's staan (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 31 mei 2023, p. 8). Verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd of hij enig bewijs kon voorleggen van de afstammingsband met zijn vader, maar behalve een vage vermelding op een schoolcertificaat (AD, stuk 5, Documenten, diploma vz), kan verzoeker geen enkel bewijs voorleggen. Verzoeker beweert in zijn middel dat de foto's in samenhang met zijn verklaringen een afdoende bewijs vormen van de tewerkstelling van zijn vader, maar uit zijn verklaringen blijkt dat hij de precieze verantwoordelijkheden van een 'assistent' van een parlementair niet kende (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 31 mei 2023, p. 5), behoudens dat zijn vader de parlementair moest bijstaan. Later stelde verzoeker trouwens dat zijn vader 'adviseur' was en dat de parlementair nog andere 'adviseurs' had (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 18 december 2023, p. 5). Hij bleek echter niet goed op de hoogte te zijn van het wedervaren van de collega's van zijn vader (*Ibid.*, p. 6). Verzoeker verklaarde dat de parlementair waarvoor zijn vader werkte na de machtsovername naar Iran vertrok (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 31 mei 2023, p. 17) en kan niet verhelderen waarom zijn vader niet samen met zijn werkgever naar Iran vertrok (*Ibid.*, p. 18). Verzoeker bleek niet goed op de hoogte te zijn van wat er na zijn vertrek met zijn vader was gebeurd. Verzoeker verklaarde dat zijn maternale oom Z. hem op een bepaald moment had meegedeeld dat zijn vader gemarteld werd en gedood was en dat hij hem had begraven, evenwel zonder de andere familieleden op de hoogte te brengen (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 31 mei 2023, p. 16-17). Verzoeker kan hierover geen bijkomende details verstrekken. Bij dit alles komt dat verzoekers moeder niet op de hoogte zou zijn van het overlijden van haar echtgenoot (*Ibid.*, p. 17) en verzoeker is niet van plan om het haar te vertellen, hoewel zijn moeder zich afvraagt waarom haar echtgenoot haar niet meer opbelt (*Ibid.*, p. 17). Zeker omdat verzoeker beweert thans het hoofd van de familie te zijn, is het volslagen onaannemelijk dat hij zijn verantwoordelijkheid niet zou opnemen (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 18 december 2023, p. 4.). Hij verklaart deze verantwoordelijkheid wel te hebben opgenomen ten aanzien van de voormalige werkgever van zijn vader en stelt dat hij deze op de hoogte heeft gebracht van het overlijden van diens voormalige assistent (*Ibid.*). Vreemd genoeg blijkt uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat verzoekers vader op 2 augustus 2023 nog actief was op zijn facebook-account en dat diens facebook-posts geliket werden door de ex-parlementair (AD, stuk 6, Landeninformatie, facebookprofiel M. T. foto 2/8/23). In de neergelegde videoboodschap van de ex-parlementair wordt trouwens evenmin het overlijden van verzoekers vader vermeld (AD, stuk 5, Documenten, usb-stick met videoboodschap, 22 juni 2023). Verzoeker heeft zijn afstammingsband met de assistent van een voormalig parlementair niet aannemelijk gemaakt en daarnaast volstrekt ongeloofwaardige verklaring afgelegd over diens overlijden.

5.1.7. Aangezien verzoeker zijn profiel als 'sociaal activist' niet aannemelijk heeft gemaakt en evenmin zijn profiel als familielid van een medewerker van de voormalige Afghaanse overheid, kan hij zich niet beroepen op de algemene landenrapporten waarin wordt uiteengezet dat deze risicoprofielen aanleiding kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat er in zijn hoofd wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1.8. In zijn middel bespreekt verzoeker de nood aan internationale bescherming omwille van (toegeschreven) verwestering. Hij houdt hierbij een theoretische uiteenzetting die hij in zijn aanvullende nota's van 23 en 24 april 2025 verder aanvult. Verzoeker is van oordeel dat hij zich door zijn relaties en contacten in de Belgische samenleving bepaalde waarden heeft eigengemaakt die zijn mentaliteit hebben veranderd.

5.1.9. In haar aanvullende nota van 16 april 2025 stelt de verwerende partij het volgende over het risico op vervolging omwille van 'gepercipieerde' verwestering:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het

Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen.

De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie."

Zoals in de aanvullende nota van de verwerende partij in de verf wordt gezet, zijn bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel, van belang om het eventuele risico op vervolging te beoordelen.

5.1.10. Verzoeker omschrijft zichzelf als een praktiserend soennitisch moslim (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 31 mei 2023, p. 2) en onderhoudt het meeste contact met zijn Afghaanse kamergenoten in het centrum (*Ibid.*). Verzoeker is geboren in 1997 en verliet Afghanistan op 24-jarige leeftijd (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 24 maart 2023). Hij heeft zijn vormende jaren dus in Afghanistan doorgebracht en verblijft ondertussen ongeveer 3,5 jaar in België. De duur van zijn verblijf in België weegt dus hoegenaamd niet op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog geregeld contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 18 december 2023, p. 3), waardoor niet kan worden geconcludeerd dat hij volledig ontworteld zou zijn.

Bij zijn aanvullende nota van 23 april 2025 voegt verzoeker een arbeidsovereenkomst van 22 februari 2022, een ongedateerde getuigenis van mevr. T. P., die hem Franse les gaf en een attest van deelname aan de activiteiten van Interra van 9 april 2025 (Aanvullende nota verzoeker I, 23 april 2025, bijlagen 1-3). Ter terechtzitting legde verzoeker als bijlagen bij zijn tweede aanvullende nota een attest neer van een inburgeringscursus van 4 augustus 2022 en foto's van hemzelf en een jonge vrouw (Aanvullende nota verzoeker II, 24 april 2025, bijlagen 1 en 2). Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij in België heeft gewerkt en

dat de situatie in Afghanistan zeer ernstig is, maar hij geeft geen verdere informatie over de identiteit of de hoedanigheid van de jonge vrouw waarmee hij op de foto's staat afgebeeld.

De Raad merkt op dat op basis van de bijlagen bij de aanvullende nota's kan worden opgemaakt dat verzoeker actief is als poetser op de arbeidsmarkt, een inburgeringscursus en Franse taallessen heeft gevolgd. Deze activiteiten zijn op zich lovenswaardig, maar kunnen bezwaarlijk worden aanzien als een toonbeeld van westerse gedragingen die elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker hier economisch actief is en bepaalde sociale activiteiten ontplooit, houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen.

Verzoeker heeft bijna een kwarteeuw in Afghanistan doorgebracht en uit niets blijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen, ondanks de rurale context waaruit hij beweert afkomstig te zijn. Hij toont immers niet aan dat hij een opvallend profiel zou hebben of uitgesproken 'westerse' kenmerken vertoont. Verzoeker kan op basis van zijn voorgehouden 'gepercipieerde' verwestering niet als vluchteling worden erkend.

5.1.11. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die verzoeker zou hebben ontvangen omwille van zijn voorgehouden maatschappelijk activisme of de tewerkstelling van zijn vader bij de grenspolitie en als 'assistent' van een ex-parlementair, en evenmin aan de ingeroepen vrees bij terugkeer na een verblijf in het Westen, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas, waarbij hij vervolging vreest omwille van zijn activisme of de beroepsactiviteiten van zijn vader, ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. In zoverre verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden aangestipt dat de terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van voormeld verdragsartikel. Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

5.2.5. In zijn aanvullende nota van 16 april 2025 stelt de commissaris-generaal hierover het volgende:

“(…)Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2022, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

5.2.6. Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. De Raad merkt hierbij op dat het begrip ‘ernstige schade’ uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker toont niet aan dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is immers een valide jongeman die niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn maternale oom Z., die winkelier is, de reis had georganiseerd en dat deze hiervoor 8.000 - 8.500 EUR heeft betaald (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 24 maart 2022, Reisroute) en dat zijn familie thans wordt ondergebracht in diens huis in Kabul (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 18 december 2023, p. 10). Verzoeker toont niet aan dat zijn familie onvermogen is en dat deze hem niet tijdelijk (materieel) zou kunnen ondersteunen in geval van terugkeer zodat hij niet in een situatie van extreme materiële deprivatie zou belanden.

5.2.8. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat hij dit verder zal uitwerken, maar hij brengt hierover geen verdere informatie aan.

In zijn aanvullende nota van 16 april 2025, waarin onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van december 2024 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022,

de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger

louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.”

5.2.9. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Laghman, waaruit verzoeker afkomstig is, actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, omdat het niveau van het aanwezige willekeurige geweld, in zoverre er al sprake is van een gewapend conflict, dermate laag is dat de kans om hiervan als burger slachtoffer te worden uiterst miniem is. Verzoeker brengt geen actuele landeninformatie aan waaruit zou blijken dat er thans wel een reëel risico zou bestaan op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM en/of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. BEERNAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

F. TAMBORIJN